Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
JULIANE KOKOTT
prezentate la 3 martie 2016 [1]

Cauza C-158/15

Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV
împotriva
Bestuur van de Nederlandse Emissieautoriteit

[cerere de decizie preliminară formulată de Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos)]

„Legislația privind mediul — Directiva 2003/87/CE — Sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Noțiunea de instalație — Regulamentul (UE) nr. 601/2012 — Monitorizarea emisiilor de gaze cu efect de seră — Combustibil exportat din instalație”

I – **Introducere**

1. Sistemul de comercializare a cotelor de emisie prevăzut de Directiva 2003/87/CE [2] reprezintă unul dintre cele mai importante instrumente ale Uniunii de combatere a schimbărilor climatice. În cadrul acestui sistem, la producerea de energie electrică, centralele pe cărbune trebuie să achiziționeze pentru emiterea de CO_2 drepturi de emisie, așa-numitele cote. Cererea de decizie preliminară privește aspectul dacă aceasta include și emiterea de CO_2 care provine de la autoîncălzirea huilei aflate în stocul propriu al unei centrale.

2. Includerea acestor emisii ar presupune că stocul este parte a centralei electrice în sensul Directivei 2003/87. Noțiunea de instalație aplicabilă în această privință nu se limitează la directiva menționată, ci se regăsește, având un conținut în esență identic, în directivele mult mai generale privind emisiile industriale [3], în cadrul cărora prezintă o importanță centrală. În prezenta cauză, Curtea se va pronunța pentru prima dată cu privire la această noțiune. Și deși interpretarea unei definiții prevăzute de o directivă nu trebuie să fie transpusă în mod obligatoriu în privința unei alte directive, prezenta cauză poate reprezenta un precedent.

3. Chiar dacă s-ar ține seama de stocul centralei electrice, includerea emisiilor care fac obiectul litigiului ar fi totuși exclusă în cazul în care cărbunele pierdut prin autoîncălzire în sensul articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 601/2012 [4] ar trebui considerat combustibil exportat din instalație.

1 — Limba originală: germana.

2 — Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 13 octombrie 2003 de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), astfel cum a fost modificată prin Regulamentul (UE) nr. 421/2014 […] de modificare a Directivei 2003/87 […] în vederea punerii în aplicare, din 2020, a unui acord internațional privind aplicarea unei măsuri unice globale bazate pe piață pentru emisiile generate de aviația internațională (JO L 129, p. 1).

3 — Directiva 2010/75/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind emisiile industriale (prevenirea și controlul integrat al poluării) (JO L 334, p. 17).

4 — Regulamentul Comisiei Europene din 21 iunie 2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 181, p. 30).

II – **Cadrul juridic**

A – *Directiva 2003/87*

4. Domeniul de aplicare al Directivei 2003/87 este definit la articolul 2 alineatul (1):

„Prezenta directivă se aplică emisiilor care provin din activitățile enumerate în anexa I și gazelor cu efect de seră din anexa II.”

5. Dintre definițiile prevăzute la articolul 3 din Directiva 2003/87 trebuie menționate următoarele trei:

„În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

(b) «emisii» înseamnă eliberarea în atmosferă de gaze cu efect de seră din surse aparținând unei instalații;

[…]

(e) «instalație» înseamnă o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării;

[…]

(t) «ardere» înseamnă orice oxidare a combustibililor, indiferent de modul în care este utilizată energia termică, electrică sau mecanică produsă prin acest proces și orice alte activități asociate, inclusiv spălarea gazelor reziduale;

[…]”

6. Obligația privind eliberarea de cote pentru emisiile de gaze cu efect de seră este prevăzută la articolul 12 alineatul (3) din Directiva 2003/87:

„Statele membre se asigură că, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, operatorul fiecărei instalații restituie un număr de cote, altele decât cotele eliberate în temeiul capitolului II, egal cu totalul emisiilor instalației în cauză pe parcursul anului calendaristic anterior, conform verificării efectuate în conformitate cu articolul 15, și că acestea sunt ulterior anulate.”

7. Arderea combustibililor în instalații cu o putere termică nominală totală de peste 20 MW reprezintă una dintre activitățile cuprinse în anexa I la Directiva 2003/87. În partea introductivă a acestei anexe se precizează procedurile care trebuie luate în considerare la ardere:

„3. La calcularea puterii termice nominale totale a unei instalații pentru a se decide cu privire la includerea acesteia în sistemul comunitar, se însumează puterea termică nominală a tuturor unităților tehnice care fac parte din aceasta și în care se ard combustibili în cadrul instalației respective. Aceste unități ar putea include orice tip de cazane, arzătoare, turbine, încălzitoare, furnale, incineratoare, cuptoare de calcinare, etuve, cuptoare, uscătoare, motoare, pile de combustie, instalații de ardere în buclă chimică, facle și instalații de postcombustie termică sau catalitică. Instalațiile cu putere termică nominală mai mică de 3 MW și instalațiile care utilizează exclusiv biomasă nu sunt luate în calcul […]

[…]

5. Dacă se constată că într-o instalație se depășește pragul de capacitate pentru vreo activitate menționată în prezenta anexă, se includ în permisul de emisii de gaze cu efect de seră toate instalațiile în care se ard combustibili, altele decât instalațiile pentru incinerarea deșeurilor periculoase sau municipale."

B – *Regulamentul nr. 601/2012*

8. Potrivit articolului 1 din acesta, Regulamentul nr. 601/2012 prevede norme pentru monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră și a datelor de activitate, în conformitate cu Directiva 2003/87, pentru perioada de comercializare a schemei de comercializare a certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră a Uniunii care începe la data de 1 ianuarie 2013 și pentru perioadele de comercializare următoare.

9. Potrivit articolului 5 din Regulamentul nr. 601/2012, monitorizarea ar trebui să fie completă:

„Monitorizarea și raportarea trebuie să fie complete și să acopere toate emisiile de proces și de ardere provenite din totalitatea surselor de emisii și a fluxurilor de surse aferente activităților enumerate în anexa I la Directiva 2003/87 și altor activități relevante incluse în temeiul articolului 24 din directiva respectivă, precum și toate gazele cu efect de seră menționate în legătură cu activitățile respective, evitându-se în același timp dubla contabilizare.

Operatorii și operatorii de aeronave aplică măsuri adecvate pentru prevenirea lacunelor privind datele care ar putea apărea în perioada de raportare."

10. Articolul 20 alineatul (1) din Regulamentul nr. 601/2012 precizează limitele monitorizării de către operator:

„Un operator definește limitele monitorizării pentru fiecare instalație.

În cadrul acestor limite, operatorul include toate emisiile de gaze cu efect de seră relevante care provin din totalitatea surselor de emisii și a fluxurilor de surse aferente activităților desfășurate în instalație și enumerate în anexa I la Directiva 2003/87, precum și din activitățile și gazele cu efect de seră incluse de un stat membru în conformitate cu articolul 24 din Directiva 2003/87.

Operatorul include, de asemenea, emisiile rezultate din operațiuni obișnuite și evenimente excepționale, inclusiv pornirea și oprirea instalației sau situațiile de urgență survenite în timpul perioadei de raportare, cu excepția emisiilor provenite de la echipamentele mobile utilizate în scopuri de transport."

11. Articolul 21 alineatul (1) din Regulamentul nr. 601/2012 privește alegerea metodologiei de monitorizare:

„Pentru monitorizarea emisiilor unei instalații, operatorul alege să aplice fie o metodologie bazată pe calcul, fie o metodă bazată pe măsurare, făcând obiectul unor dispoziții specifice în cadrul prezentului regulament.

O metodă bazată pe calcul constă în determinarea emisiilor provenite din fluxuri de surse pe baza datelor de activitate obținute cu ajutorul sistemelor de măsurare și a parametrilor adiționali rezultați din analize de laborator sau valori implicite. Metoda bazată pe calcul poate fi aplicată prin intermediul metodei standard stabilite la articolul 24 sau prin metoda bilanțului masic stabilită la articolul 25.

[…]"

12. Articolul 27 din Regulamentul nr. 601/2012 reglementează modul în care trebuie calculate cantitățile utilizate:

„(1) Operatorul determină datele de activitate ale unui flux de surse, după cum urmează:

(a) pe baza unei contorizări continue în cadrul procesului care generează emisiile;

(b) pe baza cumulării contorizărilor de cantități emise separat, luând în calcul variațiile semnificative de stoc.

(2) În sensul alineatului (1) litera (b), cantitatea de combustibil sau de materie primă prelucrată în timpul perioadei de raportare se calculează ca fiind cantitatea de combustibil sau de materie primă achiziționată în cursul perioadei de raportare minus cantitatea de combustibil sau de materie primă exportată din instalație plus cantitatea de combustibil sau de materie primă aflată în stoc la începutul perioadei de raportare minus cantitatea de combustibil sau de materie primă aflată în stoc la sfârșitul perioadei de raportare.

[…]”

III – **Situația de fapt și cererea de decizie preliminară**

13. Elektriciteits Produktiemaatschappij Zuid-Nederland EPZ NV (denumită în continuare „EPZ”) exploatează o centrală electrică pe cărbune în zona portuară și industrială Vlissingen-Oost, în apropiere de Borssele, în provincia olandeză Zeeland. Centrala pe cărbune are în prezent o putere de 406 MW și consumă, în medie, 2 500 de tone de cărbune pe zi. Cărbunele este livrat cu ajutorul navelor într-un port situat în zonă. Livrarea este asigurată de un operator portuar denumit OVET, care are sediul în apropierea portului. OVET înmagazinează cărbunele destinat EPZ și descărcat de pe navă în două tremii mobile și îl transportă ulterior în depozitul EPZ, care mai este denumit și parc de cărbune.

14. Centrul parcului de cărbune se află la aproximativ 800 de metri de limita centralei pe cărbune. Terenul pe care se află centrala pe cărbune este separat de locul de depozitare printr-un drum public. Cărbunele este extras din locul de depozitare cu ajutorul unui screper și apoi este încărcat pe banda transportoare. Banda transportoare trece peste drumul public și ajunge până la centrala pe cărbune. În centrală, cărbunele este măcinat și apoi introdus în instalația de ardere.

15. EPZ poate înmagazina în parcul de cărbune aproximativ două încărcături. Cărbunele rămâne în depozit între o jumătate de an și un an înainte de a fi ars în centrală.

16. EPZ intră în domeniul de aplicare al sistemului de comercializare a drepturilor de emisie și trebuie, prin urmare, să elibereze cote pentru emisiile de gaze cu efect de seră. Cantitatea cotelor necesare este stabilită pe baza cantității de cărbune livrate. EPZ solicită să i se permită însă reducerea acestei cantități cu un procentaj fix.

17. În această privință, se contestă doar aspectul că autoîncălzirea cărbunelui justifică acordarea unei reduceri. Prin aceasta trebuie să se înțeleagă că, în timpul depozitării în parcul de cărbune, o parte a cărbunelui se pierde prin ardere ca urmare a autoîncălzirii. Oxigenul din aerul din spațiile dintre cărbunele depozitat reacționează cu acesta și produce căldură, pierzându-se astfel o parte din cărbune. Din acest proces rezultă într-adevăr emisii de CO_2, însă acestea nu contribuie la producția de energie electrică în cadrul centralei.

18. Prin urmare, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) solicită Curții de Justiție a Uniunii Europene să răspundă cu titlu preliminar la următoarele întrebări:

„1) Noțiunea «instalație» în sensul articolului 3 litera (e) din Directiva 2003/87 acoperă și o situație de fapt precum cea din speță, în care cărbunele este depozitat într-un parc de cărbune unde, ca urmare a autoîncălzirii, se produc emisii de CO_2, în care centrul parcului de cărbune se află la o distanță de 800 de metri de limita centralei pe cărbune și în care cele două terenuri sunt despărțite de un drum public, iar cărbunele este transportat de la locul de depozitare până în centrală cu o bandă transportoare care trece peste drumul public?

2) Noțiunea «combustibil exportat din instalație» prevăzută la articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 601/2012 descrie o situație precum cea din speță, în care se înregistrează pierderi de cărbune cauzate de arderea ca urmare a autoîncălzirii?”

19. Au prezentat observații scrise EPZ, Regatul Țărilor de Jos și Comisia. Întrucât a considerat că este informată suficient în temeiul acestor memorii scrise, Curtea a renunțat să organizeze o ședință de audiere a pledoariilor, în conformitate cu articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

IV – **Apreciere**

20. În temeiul articolului 12 alineatul (3) din Directiva 2003/87, până la data de 30 aprilie a fiecărui an, operatorul fiecărei instalații trebuie să restituie un număr de cote egal cu totalul emisiilor instalației în cauză pe parcursul anului calendaristic anterior, conform verificării efectuate în conformitate cu articolul 15. Deși în litigiul principal nu este vorba încă despre restituirea de cote, ci doar despre verificarea efectuată în conformitate cu articolul 15, rezultatul acestei verificări este relevant pentru stabilirea cantității de cote necesare.

21. Prin intermediul prezentei cereri de decizie preliminară, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) solicită să se clarifice aspectul dacă emisiile de CO_2 cauzate ca urmare a autoîncălzirii, în timpul depozitării, a cărbunelui aflat în stocul unei centrale pe cărbune trebuie să fie acoperite de cotele de emisii. Ambele întrebări urmăresc clarificarea aspectului dacă, în cadrul sistemului prevăzut de Directiva 2003/87, depozitul trebuie atribuit instalației centralei (a se vedea în această privință secțiunea A) și, după caz, dacă combustibilul pierdut prin autoîncălzire poate să nu fie luat în considerare, întrucât „este exportat din instalație” (a se vedea în această privință secțiunea B).

A – *Cu privire la noțiunea de instalație*

22. Conform articolului 3 litera (e) din Directiva 2003/87, o instalație este o unitate tehnică staționară în care sunt realizate una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I și orice alte activități direct asociate care au o legătură de natură tehnică cu activitățile realizate în locul respectiv și care ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării.

23. Arderea de combustibili în instalații cu o putere termică nominală totală mai mare de 20 MW este menționată în anexa I la Directiva 2003/87. Prin urmare, centrala electrică a EPZ, cu o putere de 406 MW, este inclusă în sistemul prevăzut de directivă.

24. EPZ subliniază astfel că depozitarea cărbunelui nu constituie o activitate conform anexei I la Directiva 2003/87. Depozitul de cărbune ar putea constitui însă parte a centralei electrice.

1. Cu privire la definiția instalației

25. Definiția instalației stabilită la articolul 3 litera (e) din Directiva 2003/87 este caracterizată prin patru elemente. Astfel, în cadrul acestei definiții este vorba, în primul rând, despre o unitate tehnică fixă în care se desfășoară una sau mai multe dintre activitățile enumerate în anexa I, precum și, în al doilea rând, orice alte activități asociate direct care, în al treilea rând, au o legătură tehnică cu activitățile desfășurate în locul respectiv și care, în al patrulea rând, ar putea avea efecte asupra emisiilor și a poluării.

26. Există într-adevăr diferențe între diferitele versiuni lingvistice cu privire la aspectul dacă celelalte activități direct asociate cu activitatea principală sunt realizate în cadrul unității tehnice sau și în afara acesteia [5]. Aceste diferențe sunt totuși mai nesemnificative decât ar părea.

27. Astfel, noțiunea „unitate tehnică” nu este definită și poate fi interpretată, așadar, în mod flexibil. Prin urmare, decisive trebuie să fie celelalte caracteristici ale definiției, și anume legătura directă a celeilalte activități cu activitatea prevăzută în anexă, legătura tehnică între cele două activități, precum și efectele asupra mediului.

28. Nu se pune problema interpretării în mod restrictiv a acestor elemente prevăzute de definiția instalației, întrucât în caz contrar poate exista suspiciunea că anumite emisii de gaze cu efect de seră provenite de la instalația respectivă sunt excluse și se află în afara sistemului prevăzut de Directiva 2003/87.

29. Deși depozitarea cărbunelui într-un loc din centrala electrică în perspectiva arderii ulterioare în cadrul centralei nu este menționată în anexa I la Directiva 2003/87, din cuprinsul definiției instalației rezultă deja că instalației îi sunt atribuite și alte activități, în cazul în care ele sunt asociate în mod direct cu activitatea principală, în speță arderea. În ceea ce privește depozitarea în litigiu a cărbunelui, există o asemenea legătură directă, întrucât combustibilul depozitat este indispensabil pentru funcționarea cuptorului centralei.

30. Această legătură directă este concretizată prin caracteristica legăturii tehnice. O asemenea legătură trebuie prezumată în cazul în care activitatea respectivă este integrată, împreună cu activitatea principală care intră sub incidența domeniului de aplicare al Directivei 2003/87, într-un proces tehnic comun. Această situație se regăsește în cauza principală tocmai datorită benzii transportoare către centrală. Faptul că ambele părți ale instalației sunt despărțite de un drum și de o anumită distanță prezintă, în consecință, o importanță secundară.

31. În sfârșit, emisiile de CO_2 ca urmare a autoîncălzirii arată că depozitarea poate avea efecte asupra emisiilor și a poluării mediului. Nu pot fi excluse nici alte efecte asupra mediului cauzate de depozitarea în spațiu deschis a huilei, de exemplu sub formă de particule de praf.

32. Prin urmare, un depozit de cărbune precum cel din litigiul principal este parte a centralei electrice.

2. Cu privire la accepțiunile speciale ale noțiunii „instalație”

33. Această concluzie este confirmată de definițiile instalațiilor, cu un conținut oarecum mai specific, din domeniul arderii deșeurilor conform articolului 42 alineatul (1) din Directiva privind emisiile industriale și conform articolului 3 punctul 8 din așa-numita Directivă Seveso III, privind controlul pericolelor de accidente majore care implică substanțe periculoase [6].

5 — A se vedea Comisia, *Guidance on Interpretation of „Installation” and „Operator” for the Purposes of the IPPC Directive*, versiunea din 1 aprilie 2007, p. 1.

6 — Directiva 2012/18/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 iulie 2012 (JO L 197, p. 1).

34. În cazul instalațiilor de ardere a deșeurilor, depozitarea deșeurilor, adică a combustibilului, este definită în mod expres ca fiind parte a instalației respective. Și potrivit Directivei Seveso III, instalațiile includ depozitele necesare pentru desfășurarea activității lor.

35. Deși aceste două definiții se bazează în principal pe obiectivele specifice ale normelor respective, ele au drept scop, întocmai precum definiția prevăzută de Directiva 2003/87, să realizeze o luare în considerare cuprinzătoare a diverselor efecte asupra mediului menționate. Și, în această privință, ambele definiții speciale arată că, în mod obișnuit, instalațiile includ și respectiva depozitare necesară.

36. În acest sens, prezintă un interes deosebit definiția din domeniul arderii deșeurilor, întrucât vizează instalațiile de ardere, iar centrala electrică reprezintă tot o instalație de ardere. Această definiție arată că, în general, instalațiile de ardere dispun de un depozit de combustibil.

3. Cu privire la obiectivele prevăzute de Directiva 2003/87

37. EPZ consideră însă că, având în vedere obiectivele urmărite de Directiva 2003/87, s-ar impune o interpretare mai restrânsă a noțiunii de instalație. EPZ subliniază în acest context în special că operatorul unui depozit de cărbune nu poate controla sau împiedica emisia cauzată de autoîncălzire.

38. Această opinie se întemeiază pe ideea că mecanismul de piață al comercializării cotelor de emisie ar trebui să încurajeze operatorii instalațiilor să reducă cât mai mult posibil emisiile de CO_2 generate în cadrul activităților proprii.

39. Chiar dacă se prezumă că, într-adevăr, operatorul unui depozit de cărbune nu poate împiedica autoîncălzirea, EPZ omite să recunoască faptul că mecanismul de piață implică și renunțarea completă, în anumite împrejurări, la unele activități, în cazul în care ele nu mai sunt competitive din cauza costurilor aferente emisiilor inevitabile.

40. Prin urmare, obiectivele urmărite de Directiva 2003/87 confirmă de asemenea includerea depozitului de cărbune în centrala electrică.

4. Cu privire la Regulamentul nr. 601/2012

41. Deși Regulamentul nr. 601/2012 nu oferă la prima vedere un răspuns clar la problema includerii emisiilor generate de depozit, acesta nu o pune în final în discuție.

42. Posibilitatea neluării în considerare a depozitului pare să fie prevăzută la articolul 20 din regulament. Potrivit acestui articol, operatorul definește limitele monitorizării pentru fiecare instalație. Această reglementare nu poate fi însă interpretată în sensul că operatorul unei centrale pe cărbune ar putea să excludă depozitul aferent și, prin urmare, să nu îl ia în considerare.

43. Astfel, atribuția de a stabili limite nu se referă la instalație ca atare, ci doar la monitorizarea acesteia. O delimitare a monitorizării care nu ia în considerare anumite emisii generate de instalație ar contraveni obiectivului urmărit de monitorizare. Astfel, potrivit articolului 5 din regulament, aceasta ar trebui să fie completă și ar trebui să acopere toate emisiile de proces și de ardere provenite din totalitatea surselor de emisii și a fluxurilor de surse aferente activităților enumerate în anexa I la Directiva 2003/87. Totuși, autoîncălzirea cărbunelui în depozit constituie totodată o sursă de emisii asociată cu activitatea centralei electrice și trebuie, prin urmare, să intre sub incidența monitorizării.

5. Cu privire la alte forme de organizare a depozitării

44. În acest context, EPZ solicită în mod rezonabil clarificări cu privire la aspectul dacă o altă organizare a depozitării ar exclude eventual includerea sa în centrala electrică. Deși pentru a răspunde la cererea de decizie preliminară această clarificare nu ar fi indispensabilă, prin aceasta s-ar putea stimula soluționarea definitivă a conflictului dintre EPZ și autoritățile olandeze competente privind luarea în considerare a depozitului. Prin urmare, Curtea ar trebui să se pronunțe cu privire la acest aspect.

45. Caracteristica legăturii *tehnice* arată că nu poate prezenta importanță organizarea economică a activității, de exemplu aspectul dacă aceasta este realizată de un alt operator (outsourcing). Decisivă este, în schimb, integrarea acesteia într-un proces tehnic împreună cu activitatea principală care intră sub incidența domeniului de aplicare al Directivei 2003/87.

46. În consecință, legiuitorul a ținut seama în considerentul (6) al Directivei privind emisiile industriale, precum și la articolul 4 alineatul (3) și la articolul 5 alineatul (2) din această directivă, unde se utilizează aproximativ aceeași noțiune de instalație, de posibilitatea diferitor operatori de a exploata diferitele părți ale unei instalații.

47. Acest lucru este confirmat și de definițiile instalației specifice din domeniile arderii deșeurilor și controlului pericolelor de accidente majore care implică substanțe periculoase. Acestea arată că instalațiile nu pot fi privite în mod izolat, ci includ, în general, un proces tehnic care trebuie apreciat în ansamblul său.

48. Prin urmare, alegerea mijlocului tehnic de asociere a părților instalației poate fi la fel de puțin decisivă atât timp cât aceste părți sunt legate în cadrul instalației printr-un proces tehnic. Banda transportoare utilizată este deci doar un exemplu de legătură tehnică. Alte legături mai puțin fixe, de exemplu autocamioane, ar fi în egală măsură imaginabile.

49. Distanța dintre un depozit de combustibil și locul de ardere poate avea doar valoare indicativă în ceea ce privește aprecierea unui asemenea proces tehnic. Cu cât sunt mai îndepărtate unele de altele, cu atât mai mică este probabilitatea existenței unui proces tehnic direct asociat. Cu toate acestea, un depozit intermediar care este exploatat exclusiv în scopul aprovizionării unei anumite centrale electrice ar trebui considerat, inclusiv în cazul în care este situat la o distanță mai mare, ca fiind parte a centralei electrice.

50. Aceeași concluzie ar fi valabilă în cazul aprovizionării și a altor operatori din același depozit, ceea ce ar constitui un indiciu privind faptul că depozitul nu este parte a centralei electrice. Atât timp însă cât scopul principal al depozitului rămâne aprovizionarea centralei electrice, acest lucru sugerează existența unei instalații unitare. Un argument în susținerea acestei teze îl constituie și articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 601/2012, care urmează să fie examinat în continuare. Astfel, această reglementare pleacă în mod evident de la premisa că de la o instalație se poate livra combustibil către alți operatori.

51. De aici rezultă că este dificil ca depozitul să poată fi exclus din instalație prin alte forme de organizare. Pentru aceasta, întreprinderea ar trebui să separe într-un mod atât de evident din punct de vedere structural depozitul de cărbune de centrală încât să se excludă existența unei legături tehnice cu centrala electrică.

6. Cu privire la răspunsul la prima întrebare

52. În concluzie, trebuie să se răspundă la prima întrebare în sensul că o centrală electrică pe cărbune și un depozit de cărbune destinat aprovizionării acesteia, în care se produc emisii de CO_2 ca urmare a autoîncălzirii, trebuie să fie atribuite aceleiași instalații în sensul articolului 3 litera (e) din Directiva 2003/87 în cazul în care cele două sunt legate între ele ca parte a unui proces tehnic comun în scopul operării centralei electrice.

B – *Cu privire la exportul din instalație*

53. Prin intermediul celei de a doua întrebări, Raad van State (Consiliul de Stat, Țările de Jos) solicită să se clarifice aspectul dacă din calculul emisiilor ar trebui exclus cărbunele ars prin autoîncălzire, întrucât acesta a fost exportat din instalație.

54. Această întrebare se întemeiază pe procedura de calculare a emisiilor prevăzută la articolul 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 601/2012. Potrivit acestui articol, cantitatea de combustibil sau de materie primă prelucrată se calculează ca fiind cantitatea de combustibil sau de materie primă achiziționată în perioada de raportare minus cantitatea de combustibil sau de materie primă exportată din instalație plus cantitatea de combustibil sau de materie primă aflată în stoc la începutul perioadei de raportare minus cantitatea de combustibil sau de materie primă aflată în stoc la sfârșitul perioadei de raportare.

55. Potrivit unei orientări a Comisiei, cantitatea care a fost exportată din instalație este un indiciu pentru cantitatea utilizată pentru alte instalații sau pentru părți ale instalațiilor care nu intră sub incidența sistemului prevăzut de Directiva 2003/87[7]. Există, așadar, un export din instalație în măsura în care combustibilul ar fi livrat efectiv către alte instalații sau ar fi utilizat pentru părți ale întreprinderii care nu intră în realitate sub incidența sistemului.

56. EPZ consideră însă că și combustibilul pierdut prin autoîncălzire este exportat din instalație. Ea consideră în această privință că depozitul ca atare nu intră sub incidența Directivei 2003/87.

57. Dar această presupunere vizează o revizuire a interpretării noțiunii de instalație din perspectiva depozitului. Pentru motivele deja prezentate, depozitul constituie însă parte a centralei electrice. Prin urmare, în cazul utilizării normelor privind monitorizarea emisiilor generate de instalație, acesta nu poate fi separat din nou de instalație.

58. Dimpotrivă, trebuie să se constate că acel cărbune pierdut prin autoîncălzire nu este exportat din instalație, ci este oxidat în cadrul instalației, deci ars în sensul articolului 3 litera (t) din Directiva 2003/87. Autoîncălzirea este o consecință a depozitării combustibilului în vederea arderii în centrală și este asociată, prin urmare, cu scopul principal al instalației, care justifică includerea sa în sistemul prevăzut de Directiva 2003/87.

59. În plus, orice altă interpretare a articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul nr. 601/2012 ar contraveni obiectivului urmărit de articolul 5 din acest regulament, și anume acela de a asigura o monitorizare completă a tuturor surselor de emisii ale instalației.

7 — „The Monitoring and Reporting Regulation – General guidance for installations. MRR Guidance document no. 1” al Comisiei Europene din 16 iulie 2012, p. 60.

V – **Concluzie**

60. Prin urmare, propunem Curții să se pronunțe după cum urmează:

„1) O centrală electrică pe cărbune și un depozit de cărbune destinat aprovizionării sale în care se eliberează CO_2 ca urmare a autoîncălzirii cărbunelui trebuie să fie atribuite aceleiași instalații în sensul articolului 3 litera (e) din Directiva 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității, în cazul în care cele două sunt legate între ele ca parte a unui proces tehnic comun în scopul operării centralei electrice.

2) Cărbunele care se pierde în timpul stocării în depozitul unei centrale electrice ca urmare a autoîncălzirii nu poate fi considerat «combustibil exportat din instalație» în sensul articolului 27 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 601/2012 privind monitorizarea și raportarea emisiilor de gaze cu efect de seră în conformitate cu Directiva 2003/87.”